
ປະເທດລາວ – ບັນຊີທີ່ 2 ຖືກເຜົາລະວັງ

ປະເທດລາວເປັນປະເທດຕົ້ນທາງ ແລະ ໃນອີກລະດັບໜຶ່ງ ກໍເປັນທັງປະເທດທາງຜ່ານ ແລະ ປະເທດປາຍທາງ ທີ່ແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຊາຍ ຕົກເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກ ການຄ້າປະເວນີ ແລະ ການຂູດຮີດແຮງງານ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດຄົນລາວ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຄົນທີ່ເດີນທາງໄປຊອກວຽກເຮັດຢູ່ຕ່າງປະເທດ ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງປະເຊີນ ກັບການຖືກຂູດຮີດແຮງງານ ແລະ ສະແຫວງຜົນປະໂຫຍດທາງເພດ ພາຍຫຼັງເດີນທາງມາ ຮອດປະເທດປາຍທາງ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ ປະເທດໄທ ລວມທັງ ຫວຽດນາມ, ມາເລເຊຍ, ຈີນ, ໄຕ້ຫວັນ ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ. ບາງຄົນເຄື່ອນຍ້າຍອົບພະຍົບດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງນາຍໜ້າ ທີ່ເກັບຄ່າຈ້າງ ແຕ່ຫຼາຍຄົນກໍຂ້າມແດນແບບອິດສະຫຼະ ໂດຍມີເອກະສານຖືກຕ້ອງ. ຜູ້ ຄ້າມະນຸດ ລວມເຖິງ ສະມາຊິກຄອບຄົວ ເຊິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກສໍາລັບຄົນທີ່ຢູ່ຊົນນະບົດ ໂດຍ ກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຕົວະຍົວະຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ດ້ວຍສັນຍາຫຼອກລວງວ່າຈະຊອກວຽກຖືກກົດໝາຍຢູ່ຕ່າງປະເທດໃຫ້. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຫຼາຍຄົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ, ຫຼາຍຄົນຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ, ຖືກສະແຫວງຜົນປະໂຫຍດໃນການຄ້າປະເວນີ ແລະ ຂູດຮີດ ແຮງງານເຮັດວຽກເປັນແມ່ບ້ານ, ໃນໂຮງງານ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາກະສິກໍາ. ຜູ້ຊາຍ ແລະ ເດັກຊາຍ ເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຖືກຂູດຮີດແຮງງານ ຢູ່ປະເທດໄທ ໃນອຸດສາຫະກໍາປະມົງ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ກະສິກໍາ. ຄົນລາວທີ່ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຖືກຂູດຮີດແຮງງານໃນອຸດສາຫະ ກໍາການປະມົງຂອງໄທ ໄດ້ຮັບການລະບຸຕົວໃນໜ້ານໍ້າປະເທດອິນໂດເນເຊຍ. ບົດລາຍ ງານຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ລາຍງານວ່າມີບຸກຄົນທີ່ສະໜອງ ການບໍລິການຂົນສົ່ງ ຢູ່ໃກ້ຊາຍແດນໄທ ທີ່ເປັນຜູ້ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ຜູ້ອົບພະຍົບ ທາງດ້ານເສດຖະກິດດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າສູ່ຂະບວນການຂູດຮີດແຮງງານ ແລະ ການຄ້າປະເວນີ ຢູ່ປະເທດໄທ. ລັດຖະບານລາວ ລາຍງານວ່າ ນັກຄ້າມະນຸດຂ້າມຊາດ ມີການຮ່ວມມືກັບ ນາຍໜ້າຄົນລາວເພີ່ມຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອການຄ້າມະນຸດ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ການຄ້າມະນຸດຫຼາຍຄົນ ອາດນອນຢູ່ໃນຈໍານວນຜູ້ອົບພະຍົບຫຼາຍກວ່າ 10,000 ຄົນ ຖືກ ສົ່ງກັບປະເທດ ຫຼື “ພັກດັນໃຫ້ກັບຄືນ” ໃນແຕ່ລະປີ ຈາກປະເທດໄທ ໂດຍບໍ່ມີແຈ້ງການ

ຢ່າງເປັນທາງການ ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍຖືກສົ່ງກັບດ້ວຍເຮືອຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ. ບາງ ຄັ້ງມີ ພາຫະນະລັດເອົາຜູ້ອົບພະຍົບເຫຼົ່ານີ້ ເວລາທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນມາຮອດລາວ ແລ້ວໃຫ້ການ ຊ່ວຍເຫຼືອພາກັນເຂົ້າໄປສູ່ຂະບວນການຄ້າມະນຸດຄືນອີກ. ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງຈຳນວນໜຶ່ງ ເຊິ່ງອາດເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ທີ່ຖືກຂາຍເພື່ອໄປເປັນເຈົ້າສາວ ຢູ່ປະເທດຈີນ ແລະ ຕໍ່ມາ ຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນຈຳນວນໜຶ່ງ ອາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນການ ຄ້າມະນຸດດ້ວຍການຮັບເງິນ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ ຫຼື ຂົນສົ່ງແມ່ຍິງໄປປະເທດໄທ.

ຕາມການລາຍງານ, ລາວ ແມ່ນປະເທດທາງຜ່ານ ສຳລັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ຫວຽດນາມ ແລະ ຈີນບາງຈຳນວນ ທີ່ຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ ແລະ ການຖືກຂູດ ຮີດແຮງງານ ຢູ່ບັນດາປະເທດເພື່ອນບ້ານ ໂດຍສະເພາະ ປະເທດໄທ. ບັນດາອົງ ການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນລາຍງານວ່າ ຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງຫວຽດນາມຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ເຮັດວຽກ (ສ່ວນຫຼາຍຜິດກົດໝາຍ) ຢູ່ ຫຼື ໃກ້ພື້ນທີ່ຕັດໄມ້ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ຕາມຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດ ອາດເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຂອງການຄ້າມະນຸດ. ຍັງມີລາຍງານທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ກ່ຽວກັບ ຊາວມຽນ ມາເຮັດວຽກໃຊ້ແຮງງານ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມການຄ້າປະເວນີ ໃກ້ກັບເຂດຊາຍແດນ “ສາມຫຼ່ຽມ ທອງຄຳ” ຕິດກັບປະເທດມຽນມາ ແລະ ປະເທດໄທ.

ມີຂໍ້ມູນໜ້ອຍກ່ຽວກັບຂອບເຂດການຄ້າມະນຸດໃນ ສປປ ລາວ. ມີແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ຫວຽດນາມ, ຈີນ ແລະ ລາວຈຳນວນໜຶ່ງ ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດໃນປະເທດ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ເມືອງໃຫຍ່ ຫຼື ເຂດໃກ້ຊາຍແດນ, ກາຊິໂນ ຫຼື ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ຕາມການລາຍງານ ແມ່ນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຊາວອາຊີ ແລະ ແຮງງານຂ້າມຊາດ. ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍຄົນລາວບາງຈຳນວນ ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະ ຮ້າຍການຖືກຂູດຮີດແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳໃນປະເທດລາວ. ມີລາຍງານວ່າ ມີນັກ ທ່ອງທ່ຽວປະເວນີເດັກນ້ອຍ ຈາກ ປະເທດອັງກິດ, ອົດສະຕາລີ ແລະ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາເດີນທາງມາປະເທດລາວ ເພື່ອສະແຫວງຫາປະໂຫຍດຈາກເຫຍື່ອການຄ້າ ປະເວນີເດັກນ້ອຍ.

ລັດຖະບານລາວ ບໍ່ທັນປະຕິບັດສອດຄ່ອງຢ່າງເຕັມສ່ວນກັບ ບັນດາມາດຕະຖານຕໍ່າສຸດ ສໍາລັບການລົບລ້າງການຄ້າມະນຸດ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດຖະບານລາວ ກໍໄດ້ມີຄວາມ ພະຍາຍາມຫຼາຍສົມຄວນໃນການເຮັດວຽກດັ່ງກ່າວ. ໃນເດືອນທັນວາ 2015, ສະພາແຫ່ງ ຊາດ ຮັບຮອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ເຊິ່ງໄດ້ປະກາດໃຊ້ໃນເດືອນ ກຸມພາ 2016. ລັດຖະບານລາວ ເຮັດສໍາເລັດແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດ 2016-2020. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍລວມ ລັດຖະບານລາວ ບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມ ພະຍາມໃນວຽກງານການຕ້ານການຄ້າມະນຸດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ເມື່ອສົມທຽບກັບໄລຍະການລາຍ ງານຄັ້ງຜ່ານມາ; ດັ່ງນັ້ນ, ປະເທດລາວ ຈຶ່ງຖືກຈັດເຂົ້າໃນ ບັນຊີທີ່ 2 ປະເທດຖືກເຜົາລະ ວັງ ເປັນປີທີສາມລຽນຕິດ. ອີງຕາມກົດໝາຍປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດ ຂອງ ສະຫະລັດ (ຫຼື TVPA), ປະເທດລາວ ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນບໍ່ຕົກໄປຢູ່ບັນຊີທີ່ 3 ຍ້ອນວ່າ ລັດຖະບານໄດ້ນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນເຂົ້າໃນການຮ່າງແຜນ ເຊິ່ງຖ້າຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ຈະ ຊ່ວຍເພີ່ມທະວີຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຕາມບັນດາມາດຕະຖານຕໍ່າສຸດ. ຈໍານວນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ຖືກລະບຸຕົວຫຼຸດລົງຫຼາຍສົມຄວນ ແລະ ການດໍາເນີນຄະດີ ແລະ ການຕັດສິນເອົາຜິດ ກໍຫຼຸດລົງເປັນປີທີສອງຕິດຕໍ່ກັນ. ລັດຖະບານເຮັດການສືບສວນ-ສອບ ສວນນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງຊາດບາງຈໍານວນ ທີ່ສົງໄສວ່າສະແຫວງຫາປະໂຫຍດຈາກເຫຍື່ອ ການຄ້າປະເວນີເດັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີການດໍາເນີນຄະດີເຫຼົ່ານີ້.

ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບ ປະເທດລາວ:

ເຜີຍແຜ່ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂັ້ນຕອນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຝຶກອົບຮົມບັນດາຕໍາຫຼວດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊາຍແດນ ໃຫ້ສາມາດລະບຸຕົວຜູ້ຖືກ ເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ; ສາມາດໄຈ້ແຍກປະເພດການຄ້າມະນຸດ (ເຊັ່ນ ການບັງຄັບ ໃຊ້ແຮງງານ ແລະ ການຄ້າທາງເພດ) ແລະ ສາມາດແນະນໍາການດູແລໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງ ເປັນລະບົບ ໂດຍສະເພາະ ແຮງງານທີ່ “ຖືກສົ່ງກັບຄືນ” ຈາກປະເທດໄທ ແລະ ຜູ້ຖືກ ເຄາະຮ້າຍພາຍໃນປະເທດ; ເພີ່ມຄວາມພະຍາຍາມການລະບຸຕົວ ແລະ ສະກັດກັ້ນການຄ້າ ມະນຸດພາຍໃນປະເທດ ລວມທັງ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນເຫຍື່ອການຂຸດຮິດແຮງງານ ໃນຂະແໜງກະສິກໍາການຄ້າ ໂດຍການ

ລະບຸຕົວ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນລາວທີ່ເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ພາຍໃນ ປະເທດ ແລະ ດຳເນີນຄະດີກັບ ຜູ້ຄ້າມະນຸດ ລວມທັງບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ; ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ແລະ ຝຶກອົບຮົມເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດ ກ່ຽວກັບບົດບັນຍັດຂອງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ແລະ ລະບົບຂັ້ນຕອນການລະບຸຕົວ; ສ້າງສິ່ງຈູງ ໃຈຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການທາງກົດໝາຍ ລວມທັງ ໄດ້ຮັບການຊົດ ເຊີຍຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ສານຕັດສິນມອບໃຫ້; ເພີ່ມງົບປະມານການຕ້ານການຄ້າມະນຸດຂອງ ລັດຖະບານ ເຂົ້າໃນວຽກງານສະໜອງການບໍລິການ ແລະ ໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະ ຮ້າຍ; ຮ່ວມມືເຮັດວຽກກັບອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ; ເພີ່ມຈຳນວນຊັບພະຍາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ ຜູ້ຖືກເຄາະ ຮ້າຍ ລວມທັງ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ສາມາດກັບຄືນເຂົ້າສູ່ ຊຸມຊົນຂອງຕົນ ໂດຍຮ່ວມມືກັບອົງການຈັດຕັ້ງທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ; ເພີ່ມຄວາມ ພະຍາຍາມໃນການດຳເນີນຄະດີ ແລະ ລົງໂທດ ນັກທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດທີ່ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ໃນການຄ້າມະນຸດ; ຍົກລະດັບຄວາມໂປ່ງໃສ ໂດຍການ ເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຕ້ານການຄ້າມະນຸດຂອງລັດ ລວມທັງ ລາຍລະອຽດສຳນວນຄະດີ, ການຈັດສັນງົບປະມານ ແລະ ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວກັບບັນດາ ກະຊວງ ແລະ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ບໍ່ແມ່ນລັດຖະບານ; ແລະ ຮ່ວມມືເຮັດວຽກກັບອົງ ການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ບັນດາກະຊວງ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດປີ 2016-2020.

ການດຳເນີນຄະດີ

ລັດຖະບານໄດ້ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນການຄ້າມະນຸດ ແຕ່ຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມພະຍາຍາມບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ. ອີງຕາມມາດຕາ 134 ກົດໝາຍອາຍາ, ກົດໝາຍ ລາວທ້າມການຄ້າມະນຸດທຸກຮູບແບບ ແລະ ກຳນົດມາດຕະການລົງໂທດ ຕັ້ງແຕ່ຈຳຄຸກ 5 ປີ ເຖິງ ຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ, ປັບໄໝຕັ້ງແຕ່ 10 ເຖິງ 100 ລ້ານກີບ (\$1,230 ຮອດ \$12,300) ແລະ ຍືດຊັບສິນ; ມາດຕະການລົງໂທດເຫຼົ່ານີ້ ມີຄວາມເຄັ່ງຄັດພຽງພໍ ແລະ ແທດເໝາະ ເມື່ອທຽບກັບຄະດີອາຍາຮ້າຍແຮງອື່ນໆ ເຊັ່ນ ການຂົ່ມຂືນ. ໃນເດືອນທັນວາ 2015, ສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບຮອງກົດໝາຍສະບັບທຳອິດ ທີ່ກ່ຽວກັບການຕ້ານການຄ້າ

ມະນຸດ ສະເພາະ ເຊິ່ງໄດ້ປະກາດໃຊ້ໃນເດືອນກຸມພາ 2016. ໃນປີ 2015, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ລາຍງານວ່າ ມີການສືບສວນສອບສວນຜູ້ຕ້ອງສົງໄສກະທຳຜິດການຄ້າມະນຸດຈຳນວນ 41 ຄົນ, ການດຳເນີນຄະດີ 9 ເທື່ອ ແລະ ການຕັດສິນເປັນຜູ້ກະທຳຜິດ 13 ເທື່ອ, ຫຼຸດຈາກປີ 2014 ທີ່ມີການດຳເນີນຄະດີ 31 ເທື່ອ ແລະ ການຕັດສິນເປັນຜູ້ກະທຳຜິດ 21 ເທື່ອ ແລະ ປີ 2013 ທີ່ມີການດຳເນີນຄະດີ 24 ເທື່ອ ແລະ ການຕັດສິນລົງໂທດ 35 ເທື່ອ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ຜູ້ຄ້າມະນຸດທີ່ມີຄວາມຜິດ ໄດ້ຮັບໂທດຈຳຄຸກ 5 ເຖິງ 15 ປີ ແລະ ປັບໄໝຕັ້ງແຕ່ 10 ເຖິງ 100 ລ້ານກີບ (\$1,230 ຮອດ \$12,300). ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບບັນດາຄະດີເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ລາຍງານວ່າການຕັດສິນລົງໂທດທັງໝົດ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 134 ກົດໝາຍອາຍາ. ບັນດາຜູ້ໃຫ້ທຶນຕ່າງປະເທດ ໄດ້ສະໜອງການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂະແໜງກວດກາຄົນເຂົ້າເມືອງ, ຕຳຫຼວດ ແລະ ຍຸດຕິທຳ. ຫຼາຍຄົນຍັງເອື້ອຍອີງໃສ່ການໄກ່ເກ່ຍນອກສານ ເນື່ອງຈາກຈຳນວນນັກກົດໝາຍທີ່ຜ່ານການຝຶກ ຫຼື ເຄື່ອງມືສືບສວນສອບສວນທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການດຳເນີນຄະດີຜ່ານຂະບວນການສານຍັງມີຈຳກັດ. ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນບາງຄົນໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອການຄ້າມະນຸດ ໂດຍການຮັບເງິນ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກການເຂົ້າເມືອງ ຫຼື ຂົນສົ່ງເດັກຍິງໄປປະເທດໄທ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ລາຍງານວ່າ ມີການດຳເນີນຄະດີ ຫຼື ເອົາຜິດເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນການຄ້າມະນຸດ ຫຼື ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນປີດັ່ງກ່າວ.

ການປົກປ້ອງ

ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລັດຖະບານໃນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງຕົວກັບມາແຕ່ປະເທດອື່ນຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ມີການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຈຳນວນໜ້ອຍກວ່າປີທີ່ຜ່ານມາ. ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບົບຂັ້ນຕອນມາດຕະຖານການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍໃນບັນດາກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ. ໃນໄລຍະລາຍງານກ່ອນໜ້ານີ້, ລັດຖະບານ ຮ່ວມມືກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ເຮັດສຳເລັດຄູ່ມືການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນທົ່ວປະເທດນຳໃຊ້ ແຕ່ຄູ່ມືນີ້ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ນຳໃຊ້. ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ກວດກາຜູ້ຖືກສົ່ງຕົວກັບຈາກປະເທດໄທຢ່າງເປັນລະບົບ ເຮັດໃຫ້ບາງຈຳນວນບໍ່ໄດ້ຮັບການລະບຸຕົວ ແລະ ການຂາດຄວາມຮັບຮູ້ ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ເຮັດວຽກຕົວຈິງ ນຳໄປສູ່ການ

ເຂົ້າໃຈຜິດລະຫວ່າງ ການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການອົບພະຍົບແບບບໍ່ສະມັກໃຈ ເຊິ່ງອາດສົ່ງ
ຜົນເຖິງການປັບໄໝຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ. ບັນດາຊ່ວຍຊານເຮັດວຽກຢູ່ທ້ອງຖິ່ນລາຍງານວ່າ ເຈົ້າ
ໜ້າທີ່ຂັ້ນແຂວງ ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ລະບົບຂັ້ນຕອນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກ
ເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດພາຍໃນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ໄດ້ຮັບການລະບຸຕົວ. ລັດຖະບານສືບຕໍ່
ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ໃນລະດັບປານກາງ ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ລັດຖະບານໄທ
ລະບຸຕົວແລ້ວສົ່ງກັບຄືນປະເທດລາວ. ລາຍງານໄດ້ແຈ້ງວ່າ ມີຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍກັບຄືນຈາກ
ຕ່າງປະເທດ 143 ຄົນ ແລະ ມີການລະບຸຕົວ 46 ຄົນພາຍໃນປະເທດ; ໃນນີ້, ໄດ້
ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທັງໝົດ 189 ຄົນ, ຫຼຸດຈາກຈຳນວນ 253 ຄົນທີ່ໄດ້
ລະບຸຕົວ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອໃນປີ 2014.

ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍແມ່ນປະກອບດ້ວຍ ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຊົ່ວຄາວ, ຄຳປຶກສາ
ດ້ານກົດໝາຍ, ການກວດກາສຸຂະພາບ, ການສຶກສາ ຫຼື ການຝຶກວິຊາຊີບ ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່
ໄດ້ຮັບການສະໜອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານທຶນຮອນ ຈາກອົງການ NGOs ແລະ ອົງ
ການຈັດຕັ້ງສາກົນ. ລັດຖະບານ ຮ່ວມມືກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ຈັດຕັ້ງສູນພັກເຊົາ
ຊົ່ວຄາວ ຢູ່ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ເຊິ່ງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ກັບມາຈາກປະເທດໄທສາມາດ
ພັກປະມານໜຶ່ງອາທິດ ກ່ອນກັບຄືນສູ່ຊຸມຊົນຂອງຕົນ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງກໍໃຫ້ສູນພັກ
ເຊົາຊົ່ວຄາວແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກຄວາມຮຸນແຮງ; ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ເຮັດການສຳພາດຜູ້ຖືກ
ເຄາະຮ້າຍ ເພື່ອລະບຸຕົວເຫຍື່ອການຄ້າມະນຸດ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງມາສູນເຫຼົ່ານີ້ ເຖິງວ່າບໍ່
ຮູ້ຕົວເລກຈະແຈ້ງຈຳນວນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບບໍລິການທີ່ສູນເຫຼົ່ານີ້. ນອກຈາກນັ້ນ,
ລັດຖະບານໄດ້ແນະນຳຕໍ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວເລກຈະແຈ້ງ ໃຫ້ສູນພັກເຊົາຊົ່ວຄາວ
ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຫຼື ຜູ້ສະໜອງດ້ານການແພດ, ໃຫ້ຄຳປຶກສາ
ແລະ ຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ອື່ນໆ. ລັດຖະບານລາຍງານວ່າ ມີການຝຶກອົບຮົມໃຫ້
ພະນັກງານສາທາ ກ່ຽວກັບ ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດ.
ການຂາດການສະໜັບສະໜູນທີ່ພຽງພໍ ເນື່ອງຈາກມີຊັບພະຍາກອນຈຳກັດ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກ
ເຄາະຮ້າຍ ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການກັບຄືນເຂົ້າໄປສູ່ຂະບວນການຄ້າມະນຸດ. ມີຈຳນວນຜູ້ຖືກ
ເຄາະຮ້າຍຫຼາຍສົມຄວນທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸຕົວໃນປີ 2015 ທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ ແຕ່ການບໍລິການ
ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີໃຫ້ສຳລັບຜູ້ຍິງເທົ່ານັ້ນ. ຫຼາຍອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ດຳເນີນສູນຝຶກອົບຮົມ

ວິຊາຊີບ ແລະ ບຳບັດ ສຳລັບແມ່ຍິງ ແລະ ຊາຍ ຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງລາວ ໂດຍບໍ່ມີການສະໜັບສະໜູນຂອງລັດຖະບານ. ພາກເໜືອຂອງລາວເຊິ່ງເປັນຕົ້ນທາງຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຫຼາຍຄົນ ຍັງບໍ່ມີສູນພັກເຊົາຊົ່ວຄາວ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຂັ້ນສູນກາງ ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ບໍ່ໃຫ້ປັບໄໝຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ທີ່ຖືກສົ່ງກັບ ໃນຂໍ້ຫາລະເມີດກົດລະບຽບການເຂົ້າເມືອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຂາດລະບົບຂັ້ນຕອນລະບຸຕົວຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ອາດສົ່ງຜົນໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ປະຕິບັດກັບຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຄືກັບຜູ້ລະເມີດກົດໝາຍ. ບັນດານັກກົດໝາຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ບັນດາຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈສິດທິກົດໝາຍຂອງຕົນຢ່າງພຽງພໍ. ລັດຖະບານລາຍງານວ່າ ມີການຊຸກຍູ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ໃຫ້ການຮ່ວມມືໃນຂັ້ນຕອນການດຳເນີນກົດໝາຍ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ໄດ້ພະຍາຍາມ ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຂະບວນການຂອງສານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍລວມຍ້ອນການຂາດສິ່ງຈູງໃຈ, ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ນັກກົດໝາຍ ເຮັດໃຫ້ການເຂົ້າຮ່ວມການດຳເນີນຂັ້ນຕອນກົດໝາຍຢ່າງເຕັມສ່ວນ ເກີດຄວາມຍຸ້ງຍາກ, ແກ່ຍາວເວລາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄ່າຊົດເຊີຍ. ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍບາງຄົນເລືອກໃຊ້ການໄກ່ເກ່ຍແກ້ໄຂບັນຫາຢູ່ນອກສານ ເພື່ອຄວາມໄວ ແລະ ໄດ້ຄ່າຊົດເຊີຍສູງ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງບັນດາທາງເລືອກດ້ານກົດໝາຍກ່ຽວກັບການເອົາຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດອອກຈາກປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າອາດປະເຊີນກັບການແກ້ແຄ້ນ ຫຼື ຄວາມລຳບາກ, ແຕ່ມີການລາຍງານວ່າ ລັດຖະບານອາດຈະພິຈາລະນາທາງເລືອກດັ່ງກ່າວໄປຕາມກໍລະນີ.

ການປ້ອງກັນ

ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມດ້ານການປ້ອງກັນ. ສີ່ສິ່ງພິມ, ໂທລະພາບ, ວິທະຍຸຂອງລັດຖະບານ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ສ້າງຈິດສຳນຶກການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານໄດ້ແຈກຢາຍເອກະສານຕ່າງໆໃຫ້ການນຳຂັ້ນແຂວງ ແລະ ສະມາຊິກຊຸມຊົນກ່ຽວກັບໄພອັນຕະລາຍຂອງການຄ້າມະນຸດ. ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດ ປີ 2012-2015 ແລະ ໄດ້ເຮັດສຳເລັດແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດ ປີ 2016-2020 ເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ບັນດາກະຊວງທີ່ຈະໃຊ້

ງົບປະມານເພື່ອສະໜັບສະໜູນໜ້າວຽກຂອງຕົນ. ລັດຖະບານລາຍງານວ່າ ໄດ້ເພີ່ມ
ງົບປະມານເຂົ້າໃນວຽກງານຕ້ານການຄ້າມະນຸດ. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງ ຄະນະກຳມະ
ການແຫ່ງຊາດຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໃນການສືບຕໍ່ປະສານງານບັນດາກິດຈະກຳ; ເຖິງ
ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຂາດຄວາມໂປ່ງໃສ, ການວາງແຜນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ
ຊັບພະຍາກອນ ເຮັດໃຫ້ການປະສານງານກິດຈະກຳຕ່າງໆ ກັບ ກະຊວງ ແລະ ອົງ
ການຈັດຕັ້ງສາກົນທັງໝົດ ຫຍຸ້ງຍາກ. ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ທີ່ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບ
ວຽກງານຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ລາຍງານວ່າ ຍັງຂາດຄວາມໂປ່ງໃສຈາກພາກລັດຖະບານ;
ຫຼາຍຄັ້ງ, ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຍັງຖ່ວງດຶງວຽກງານຂອງບັນດາອົງການ NGOs ໂດຍ
ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການອະນຸມັດກ່ອນ ສຳລັບກິດຈະກຳວຽກງານຕ້ານການຄ້າມະນຸດທັງໝົດ.
ລັດຖະບານໄດ້ຈັດການຝຶກອົບຮົມເພື່ອຍົກລະດັບຈິດສຳນຶກກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ແລະ
ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສືບສວນສອບສວນຫຼາຍຄະດີ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຄະດີ ຫຼື
ເອົາຜິດນັກທ່ອງທ່ຽວປະເວນີເດັກໃດເລີຍ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ສະໜອງການຝຶກອົບຮົມກ່ຽວ
ກັບການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໃຫ້ກັບພະນັກງານການທູດຂອງຕົນ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້
ມາດຕະການທີ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ກັບການຊຸດຮີດແຮງງານ
ຫຼື ການຄ້າປະເວນີ.